Mišo-Mijo Bijuklić: PJESME MOJE DUŠE

Vlastita naklada
Mišo - Mijo Bijuklić

Za izdavača
Mišo - Mijo Bijuklić

Recenzent
Prof. Olja Gregur

Organizator
Mag. Romana Trefil

CIP – Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA RIJEKA

UDK 821.163.42-1

BIJUKLIĆ, Mišo - Mijo
Pjesme moje duše / Mišo – Mijo Bijuklić – Rijeka: vlast, nakl., 2001.

100515049

PJESME MOJE DUŠE

„ i molit ću za tebe
do zore
nek tvoje boli
i mene zabole
lakše ti neće biti
ali znaj
dok se nekim dijeliš
utjehe riječi
to je poput raja
put u ljubav, u beskraj.“

Predgovor

Mišu -. Miju Bijuklića upoznala sam „čisto slučajno“ prije dvije godine: osobno i kroz stihove.
Možda i nije slučajno!
Autor mi je ponudio obilje stihova različite tematike, različitih motiva, izraza pa i vrijednosti.

Iz toga mnoštva izabrala sam 103 pjesme koje sam svrstala u šest grupa:
1.Duša duši
2.Iščekivanje
3.Sjećanje
4.Tebi poklanjam svoje misli
5. Koji put kući vodi
6. Nek zabruje žice ili Posebne pjesme.

Sve one imaju nešto zajedničko: ljubav- u svim njenim oblicima, njenim nijansama: od čežnje, želje, čekanja, iščekivanja, strepnje, boli pa sve do čulne – erotske ljubavi...
U trenucima samoće, kada je sam sa sobom, to su sjećanja na lijepe trenutke, na razočaranje, na bol koja je u ljubav utkana, bez koje ljubav ne može, kroz koju se ljubav očituje, ali tu je i traženje utočišta, razumijevanja, a možda i bijeg? Od koga? Od čega?
Autor nalazi smirenje u riječi, u stihu...
Mišo - Mijo Bijuklić emotivan je, sjetan, željan tople riječi, željan nježne ruke koja bi svojim blagim dodirom odnijela svu težinu, svu gorčinu, dajući mu nadu da je ljubav najjača.
Autor poželi, često poželi dodir tijela kao vrhunac osjećanja i želje, makar sagorio...
Čulnost je veoma čest suputnik njegova života, njegovih misli; ona je ponekad njegova mora.
Žena je u njegovim mislima, žena je u centru pjesnikova života.
Ona je sve; ona je pastirica, ruža, san, ona je svjetlo:

Svjetlo si duše moje
Sjena si moje sjene
Ti dio si mene
Pastirice moga kraljevstva.

Ona je uzrok boli:

Šest stolica oko stola
Svaka čuva dio bola
Glavna priča – jedna žena
U prošlosti izgubljena.
(Nijeme priče)

Ona je kraljica i nježan cvijet: ona je grijeh i smijeh; ona je suza i pjesnička muza; ona je otrov i med, pelin, vatra i led; ona je utjelovljenje ljubavi i strasti (bez koje pjesnik ne može); ona je naprosto ŽIVOT:

Za ljubav, za suze, za bol vrijedi trpjeti:

Nek je meni tvojih očiju,
nek je meni s tobom noći
nek je meni s tobom grijeha...

bez obzira što:

pčelinji ubodi – poljupci su tvoji
pčelinji ubodi - rane moje
i ljubav tvoja otrov je –
ubode, zapeče i ubije.

Unatoč svemu autor ističe:

„ i molit ću za tebe
do zore
nek tvoje boli
i mene zabole
lakše ti neće biti
ali znaj
dok se nekim dijeliš
utjehe riječi
to je poput raja
put u ljubav, u beskraj.“

Posebna Mišina preokupacija je Slavonija, ta beskrajna ravnica, žitnica – djevojka zlatnim dukatima urešena, ljepotica, ali i stradalnica; svoju bol podnosi pjesmom, prkosom...

Slavoniju nosi u duši, osjeća je u svakoj pori, i što dalje od nje, sve više tuži i žudi za njom:

Meni je nazad hoće –
zašto ne mogu, Osiječe,
sviknuti bez tebe?!

Rijeka Drava, ta miljenica svih Osječana, mjesto je užitka:

Nosi me sa sobom na ušće
Budimo jedno
S dunavskim vodama mutnim
Uživat ću u tvojim plažama,
Pampase,
do posljednjeg daha svoga.

U toj žudnji, u čežnji za rodnim krajem on vidi staricu – majku, on čuje njen glas:

Vrati se, majka te tvoja zove.

Ona sinu daje snagu, ali sama je gubi, jer život neumitno teče, godine pritišću leđa. Snagu i vjeru, poput majke, Gospa Aljmaška nudi:

Aljmaška me Gospa spasila,
Ona mi je vjeru vratila,
Nisam napušten, odbačen, sam,
Opet imam miran san.

Neka bude tako! Mijo Bijuklić kući hoće iz grada valcer, kulture, umjetnosti, velikana glazbe - iz Beča, jer

Zove me stari kraj
zove me zavičaj
hranim oči ravnicom
mojom milom vjerenicom.

Opet ću u starom kraju
pjevam pjesme koje traju.
i o đermu i o raju
te mi rime spokoj daju.

Koji put kući vodi?
Put ljubavi, želje, čežnje...
Očito, Mišo - Mijo Bijuklić ne može bez Slavonije, „mile vjerenice“, hrani ga misao na nju, posvećuje joj brojne stihove koji u sebi nose glazbu koje „žice tamburice“ jedine mogu prepričati, izreći (možda i neki drugi glazbeni sastav, ali tamburica ima prvenstvo):

Zasvirajte tamburaši, nek se srce nada
Svirajte lagano duši punoj jada
A ako ne dođe, tješit će me vino
I tambure stare, moja zla sudbino.

Želim da Mišu - Miju Bijuklića ne dotakne „zla sudbina“ m da mu pjesme nađu put do čitatelja, do skladatelja i kao naša široka, pjevna slavonska pjesma budu izvođene na festivalima, u klubovima za naše ljude, da pjeva Slavonija.

Ljubav prema ravnici, tamburici, rijeci, gradu slavonskom, prema domovini Hrvatskoj simbolički je oslikao.

Crveno-bijelo-plava nit
grije toplinom ognjišta.

Crveno-bijelo-plava nit
obilježje svetih ratišta
teče rodnom dolinom.

Crveno, bijelo, plavo
boje su naše svijetlosti.

Jer tuđina je iza tisuću daljina, a domovina je jedna jedina.

Izraz je veoma jednostavan, razumljiv, melodiozan. Ponekad robuje rimi, no iz pjesme u pjesmu oslobađa se tih stega i shvaća da slobodan stih pruža mogućnost iskazivanja osjećaja, misli - da se jednostavnošću može otvoriti srce i duša.

Vjerujem da će nam Mišo - Mijo Bijuklić podariti još mnogo pjesama, punih srca i duše.

To mu od srca želim.

Prof. Olja Gregur

DUŠA DUŠI

UTJEHA RIJEČI

Kako te bezobzirno ruku
Tvoji najbliži.
Po strunama dragosti
Pada drvlje i kamenje
Te bez imalo respekta
I korektnosti
Tjeraju te na suha pojila
Gdje ne gaji se osjećaj
Bliskosti, osjećaj pripadnosti
Voljenom čovjeku.
Pakao je posvuda
Gdje razum ne vlada.
„Među ljudima, poput zvijeri,
Nikad se dobro ne osjećah“,
Rekoh prije nekih dvadeset godina.
Sada ponovno slutim
U nemirnom tvome glasu
Da pakoste, da prkose tvome dragom biću.
Te slike od davno u meni prisutne su.

I molit ću za tebe.
Do zore.
Ne tvoje boli
I mene zabole
Lakše ti neće biti
Ali znaj
Dok s nekim dijeliš
Utjehe riječi
To je poput raja,
Put u ljubav, u beskraj.

TI

Kao list na vjetru
odlepršala duša
poslije tvojih dodira.

Griju me sunca
sazviježđa drugih
u koja me odvodiš
ti.

PREPUSTI SVOJU DUŠU

Prepusti svoju dušu
prepusti svoje tijelo
mojoj sigurnoj ruci
nazovi me sreće kormilarom.

Bit ću kolovrat
na koji ćeš namatat
kudelju sreće
ti moja slatka prediljo.

Pri svakom tvom padanju
bit ću ti mekši od ptičjeg perja
gdje nemaš prijateljske ruke
moje bit će ispruženo.
Gdje nedostaje utješna riječ
moja će te utješiti.

TOPLINA TVOGA DLANA

Večeras ja sam dijete sreće
u toplini tvoga dlana sanjam.
Svira mi srce
samo za tebe,
melemu moj.
Dok plešeš
pogledi kratki
i ja znam –
ipak sam samo tvoj.

DUŠA DUŠI

Svi sveti. Ne želim kleti.
Samo hoću još bdjeti.
Uz tebe letjeti. Bez krila.
Unutar psalama, tražim balzama
za dušu prokletu, nesretnu.
Koja se izdužuje poput duge.
Kroz sve noći jesenje, duge.
Prvu jutarnju misao
hitnuo sam k tebi
opasajući te nježnošću.

Tijelom se ne primakoh
niti te ne dotakoh
da se ne rasplineš...

MOJA

Kada šutnja zavlada
kad nas tuga savlada
znaj da to ipak nije kraj.

Želim čuti još tvoj glas,
želim grlit ja tvoj stas
za sva buduća vremena.

Nisu slomili
naši zlotvori
sve lijepo u nama.

Od sada i dovijeka
ni s kim tebe
ja neću dijeliti.

SNAGA SRCA

Kad me vole i
kad me mole
dušom se predajem.
Kad mi prijete
i kada se svete
još jači postajem.

Ne dam da me sruše
ni jesenje kiše
ni pustinjske suše.
S tobom se ne bojim
što me više nište
sve više postojim.

U ruci mi srce kuca
tvoje. Ja ga nježno
polažem uz svoje.
Nerazdvojna u patnji
i muci
do smrtnoga časa
nek kuca mi u ruci.

PASTIRICE...

U svjetlosti smije ti se lice.
Kraljevstvo si moje, pastirice.
Usnica meka tek pjevat može,
te oči što plamte, plamte, oh Bože.

Kroz tminu i pomrčinu
kad misli se crne roje,
ti si kraj mene bila,
pastirice moja mila.

Svjetlo si duše moje
sjena si moje sjene
ti dio si mene
pastirice moga kraljevstva.

TVOJA LJUBAV

U prtljagu srca što stavih pred tebe
ti više nisi (to bijaše tvoja želja).
Vjernost? Zar ti o njoj pričaš,
ti nestalna poput mjehurića.

Tražio sam te zvijezdo moja,
u mirisima mirte.
Tražio, tražio...
i shvatio

pčelinji ubodi – poljupci su tvoji
pčelinji ubodi – rane moje.
I ljubav tvoja otrov je –
ubode, zapeče i... ubije.

ZATAMNJENI OBZORI

U sparnoj noći izranja
sva ljubav što se još naslanja
na sjene koje me prate
kroz sokake u ponoćne sate.

Obzori moji su opijeni
nekim čudnim slikama,
moji osjećaji omamljeni.
Plane u meni nemir,
a onda se sve stiša
kao ljetna kiša.

Strepnja mi kažu
da je mladost prošla.
Snažna je bila
ljubav za zavičajem
i tek jetka bol u duši
sjećanje na trenutak prožme.

Poneka suza će kanut'
uz tambure.
A onda će svanut'
i rasplinut' se
i moje slike što godinama
na zidu stoje
reć' istinu:
Ljubavi tvoje
više ne postoje.

UZ „LIJEPI PLAVI...“

Jak i sretan
Nosim te preko velike rijeke
U mrak
Ti me pratiš
Nije te strah
Zagrljeni
Ti moja plavokapica
Vjetar bocka kišnim kapima
S druge strane rijeke
Svjetala se pale
Osvijetlivši Velik grad
Zaseban svijet ideala smo mi
Slobodoljupci
Na upečatljiv način
Prodirem u tebe
Iste su nam misli
I strasti
Volim dok prihvaćaš
Toplu radničku ruku
Svakodnevnu žuljevitu
I nije te stid
To nas spaja u jedno pretvara
Božanska svjetlost
U jedno nas stopila
Zauvijek
U sretne skitnice

BOŽIĆ BEZ TEBE

Razmakoše ruke dvije
zavjesu na prozoru
gledam na drum
kojim si dolazila

Nema te, a soba
spremljena za dvoje čeka
navikla na tvoj lik
na tvoj miris.

Ne krasi više
tvoje tijelo
dragu cestu
kao borovu granu.

Ne odjekuju
mojim krajem
tvoji koraci
kao božićni sati.

Ne raduje se
moja ulica
tvome smijehu
kao božićnim pjesmama.

Razmakoše ruke dvije
zavjesu na prozoru
čekajući da drumom dođe smrt.
Kada neće voljena.

POGLED U POGLED

Kao slučajnom prolazniku
upala si mi u oko.
Pogled u pogled smo uprli.
Preko pragova naših srca
jedno drugom ušli smo
u živote duboko.

Od svih tužbi i jauka,
od svake buke i bauka,
od sveg stida i srama
ti me braniš.
Stišavaš i smiruješ
dodirom tijela vraćaš
sigurnost duhu.

Život moj
djevojčica je
raskriljenih ruku.

OČI

Vijenac cvijeća. Zapaljena svijeća u srcu...
Plamti plamnom titravim, nad grobom mojim ljubavnim.
Okružen dahom leda, ti si još samo sjećanje,
prošlosti moje...

U pokrovu noći iz srca toči
otrov...
Predjesenje šumorenje
tiska srce,
tiska od noći do zore.

Oči, oči, sklopljene oči,
i ruke.
Tihe usne šapću ime tvoje
tiho usne zbore ime tvoje...
Oči, oči, sklopljene
i ruke u molitvi,
Oči tvoje ja još snivam.

„BAŠACA“

Modra uvala mudrosti moje
gdje dočekivali smo zore mnoge,
bez riječi i uz zvuke vala
gdje si meni svoju mladost dala.

Između otoka i dalekih grebena,
plovila je lađica s nama,
nosila nas na skrivena mjesta,
do danas su mi draga ostala.

Varoš mala, uspavana
danju sanja samo noći
A ja tvoje sune
na mojim ćutim.

U pomoć kad zamre sve
pripijena uza me
pitaš:
„Da l' more već spi'“
A jutrom dok zora rudi
pitaš me snena ti:
„kada se more budi?“

TVOJE RUKE

Čipke na zavjesi
pomače ruka neka
pustivši mjesec u sobu
da s nama jutro dočeka.

Zlatna luna
kupa naša tijela
u zlatu
tvoje ruke –
ogrlica na mome vratu.

TVOJE MISLI

Čipku na prozorima
razmiče ruka meka
Ti puštaš Mjesec u sobu
da s nama jutro dočeka.

Svlačiš se kao pred anđelima
kao, stvarnost te se ne doima
i sram i razum odlažeš
na pod kraj svojih haljina.

Noć je pogasila sve zvijezde
U tamni tek oko tvoje sine.
Nebo spušta golom ti tijelu
pokrov od fine mjesečine.

Tvoje misli pogađaju
sve kutove mojih želja
srce lupa u ritmu sjena
što ih prave naša tijela.

Ruke grle gola ramena,
usne šapću draga imena
luna kupa naša tijela u zlatu
tvoje ruke ogrlica ne mom vratu.

IŠČEKIVANJE

IŠČEKIVANJE

Ljubav moja skrivena
na dnu srca leži
čeka srodnu dušu
da u raj poleti.

Uzdrhtala tijela,
zatvorenih očiju
tražiš date zagrlim.
Pokreni noć
Mi ćemo poć
jedno drugom u zagrljaj
Ostvari san
jer ovaj dan
više nećeš odsanjati.

STREPNJA

Progutao sam pakao
kada sam te dotakao,
ne hoteći
u san
sam te unio.
Rađam se, mučim i umirem
u jednom trenu,
u jednom pogledu
očiju smaragdnog sjaja.

Najbogatiji bijah dok te imah
(zato sada plaćam cijenu)
Mojih preuzvišenih osjećanja.

Da li i kako
učiniti kraj!?
Kako te izbaciti
iz glave,
iz srca,
iz vena?1
Kako izbaciti iz grudi
golemu planinu čežnje
a ne nestati!?

U MENI

Ne priznajem zakone
I zašto moje pjesme
Rođene na mukama
Strahuju poput mene?
Da ih ne ocrne, ne ruše
Jer pišu o ljubavi za ženu
Koja je posvećena, uzvišena
Ona što ljubi i nadom se budi
Da ipak doći će radosti dan.

Posvećene oltare razuma
Posjećivao i tražio ja sam
I sleđen shvatio. Da
Sam sebi svetac koji
Prije smaknuća gubi razum
I steže na grudi nenapisana pisma
Što nikada nikom poslao ne bi.

BIJEG OD SEBE

Pobjeći želim, od sebe tebi
u carstvo livada što s večeri
kupe rosu na zelenim strminama.
S tobom opet dijeliti šutnju
dok oblaci paraju leđa
preko planinskih perivoja.

Pamtim krijesnice, svjetleće lađe
što drhte pod pokrovom noći
poput naših tijela.

Dječarac u meni misli seli
u carstvo skitnica i strasti
k tvojoj sjeni.
Razum se gubi.

Nedostaje tvoja ruka
i nježna ti putenost
I osmijeh trebam tvoj
što daje snagu i smisao
životu.

STRAH

Umjetnost u tebi
mene je povukla
u beskraj tvoga svijeta.
Izvan svjetla.

Te noći bila si
glazba mora i vjetra
u istom trenu
razdražljiva i sjetna.
Mijenjala si boju
i mističnost svoga duha.

Bojim te se
k'o paukove mreže
koja steže,
u zamku mi preže
slobodarski duh.

KAKO MI NEDOSTAJEŠ

Kako mi nedostaješ,
dok večer protječe,
kako mi je teško,
jer nismo više zajedno.

Ljepota osjeta nije kratkotrajna,
i zašto baš ja
u večeri jednoj
dobih te i izgubih.

Od svega osta samo sjećanje,
na jedno poznanstvo i šaren maskenbal
na stisak ruke,
na prozoru ostaše ruže uvele...

Ostade samo sjećanje,
na jedno poznanstvo, na šaren maskenbal.
Kako mi nedostaješ
dok večer protječe.

NADA

Svi prizivaju,
ona je kao prvi sunčev zrak,
nakon dugih oblačnih dana.

Nada nas nagoni
preko granica kročiti
besvjesne.

A kako si pomoći
kako se dalje nadati,
kada pročitah
u tvome oku svoju samoću!

U tvojoj sam noći
davno odsanjao san,
na tvome dlanu, znam da neću više
grijati svoj dlan!

ČEKANJE

Kava... nikotin...i mir...
Hoćeš li moći
i ove noći
u sne mi doći...

slatku krišku tvog prezrelog voća,
topit ću pod jezikom dok opet ne snoća,
da bih tada tebi, kad se strast ohladi
dariv'o sanak nek ti tijelo sladi...

Kava... nikotin...i mir...

NA RAZMEĐI

Skupljam svježi dah pod glavu,
plavetnilom neba pokriven do grla.
Tjeskobno je i tijelo i duša
otkucaje tvoga srca sluša.

Želim biti jak
riječima ne dam iskazati tugu
al' oči – oči su izdajice
u njima je tvoje drago lice.

Na razmeđu sanja i stvarnosti
u grču bola i bezizlaznosti
ja, ja želim mir,
zaboravit zbilju želim...

ŽEĐ

U vrču skrita
Mis'o bremenita
Osluškujem po vrleti
Odjeke moje boli.

Ispucalo srce žeđa ljubav.
Barem do dvije kapi
Da iskapi.

Do sljedeće prilike.

OBRADUJ MI OČI

Obraduj mi oči.
Čekaj me pod trešnjom
gdje sam te susretao
i u tvojim riječima
dah nježnosti osjećao.

Poljubi me u obraz
dok stojim zamišljen i sveo
i reci da ostala si ista
kao nekad davno, u mladosti.

Provuci mi nježno
prste kroz kosu
samo dobro pazi
da ne zbrišeš rosu
s umorna čela
gdje usjekla se bora
zbog ranog odlaska tvoga.

TRAŽIM TE

Misli plove k toplom jugu
poruke nose obojene u tugu.
Kako je bilo lijepo s tobom
a sada ne znam kamo sa sobom.

Opustjele staze, izgažena strast
ne mogu se otrgnut, čujem tvoj glas.
Još grlim tvoja obla ramena
sve se to zbilo. Davna vremena.

Oprosti radosti! Što sam tužan
kad nisi uz mene, svaki tren je ružan.
Vrijeme koje protječe, kad nema te
sumorno odzvanja u ritmu beznađa.

SJEĆANJA

U MOJIM MISLIMA

Kako je dobro kad ti čujem glas
nestane zebnja.
U mojim mislima u mome srcu
ponovno plamti ljubavna čežnja.

pričaš mi uvijek stvari koje želim
kao da mi čitaš misli.
Ti si moj otrov, ti si moj med
moj gorki pelin, vatra i led.

Kuda me vode ove staze
mojih misli i mojih želja.
Hoću li ikada dotaći dno
tvoje ljubavi, moje jedino.

Ti si moj grijeh, ti si moj smijeh
moja si suza, pjesnička muza.
Uz tebe sam sve, uz tebe sam hrabra
kraj tebe sam nježna, podatna i blaga.

MOJA PJESMA TEBI

Niti glasa da ti čujem
Nit' usana da ih ljubim
Nema više nježnih riječi
Koje tako čuti želim..

U kamenu ograđena
Nad pučinom prolivena
Plamti ljubav za tobom.

Sva u pijesku izgažena
U modrini uronjena
Moja pjesma zbog tebe.

POPUT KOMETA

Bljesnula si svjetlom
poput kometa
u srce se moje nastanila,
postala su dio njega.

Planusmo na tren.
Izgubi se mrak.
Zasjasmo za časak
u vječnosti ljubavi.

VJERUJ

Ne gasi me poput cigarete
kada iz zadnji dim povučeš
ne odbaci me.

Vjeruj mi da u sebi n osim
od prvog dana ljubavi plamen
i ne gasim se.

Ne mori me glađu za tobom
ne reci mi nikad da je kraj
povedi me u raj.

PLAŠIM SE

Ogoli tijelo, a pokrij srce
oslobodi čula, dušu ne otkrivaj.
I ne govori...
Ne želim znati za prve ljubavi,
ne želim znati za prva drhtanja.
Ne govori...
Ne želim čuti za tvoja nadanja,
ne želim čuti za prva stradanja.

Ne govori, ne želim znati što snivaš!
Plašim se koga u snovima skrivaš!
Plašim se tvojih snova
Plašim se tvojih sanja
kao grješnik sudnjega dana.

PRATE ME SJEĆANJA

Nedostaju mi tvoji prsti u mojoj kosi.
Nedostaje slika ozarenog lica.
Ruka oko struka i pitanje:
„Zašto se opet zagonetno smiješ?“

Danima se mjeri razdvojenost.
Tješimo se nadom
doći će
osjećaj što grije,
osjećaj što krije spoznaju,
uvijek je uz tebe
onaj koji šutnjom sve kaže
koji svaku želju pogađa
kada pušta potok od riječi
o sreći. Za nas!

Ljubav ne treba mudrosti.
Budimo ponosni na nas.
Budimo sretni jedno uz drugo,
drugi su sretniji uz nas.

PAMTIM

Pamtim još prve šetnje i tvoju šutnju
bili smo poput robota na šumskom putu.
Pamtit ću još dugo dodire pred zoru
slike su još u meni.
Ne mogu voljeti drugu.

Vrijeme će odnijeti sve, promijeniti naša lica
isprani bit će tragovi naših stranputica.
Tada ćeš shvatiti i sjetiti se riječi
da dobrotu ljudsku vrijeme ne liječi.

Odnijet će vrijeme meni tebe
to najdraže iz nutrine
kao u proljeće okopnit će snjegovi
ali meni neće zazelenjeti.

Reci srce zbogom njoj
ona tvoja nije.
Ljubav prošla, sjećanje na nju
Samo tugu krije.

SJEĆANJE NA TEBE

Ispod vitkih treperavih breza
pobirem prašinu sjena naših.
Osjećaji peku dušu
kao zrele smokve utrobu.

Na hladnoj česmi gasim žeđ
i stavljam sve na kocku:

Tijelo i dušu, cjelov i suzu,
sav moj ponos rastvoren na dlanu,
Grč na usni u ljubavnom bolu,
drhtaj tijela u grimiznom jutru.

NISAM PRIZNAO ISTINU

Za malim stolom bez tebe
ispijam za pićem piće
budi sa mnom k'o nekada
ja molim zoru što sviće.

Nisu me ubile oči
kad sam one noći
rekao da odlazim.

Nije u meni ljubav umrla
moja je duša ranjena
samo strah od istine boli
srce se plaši da te voli.

Ipak, još uvijek peče
što ostavih onu večer
tugu ti u očima.

TRILOGIJA RASTANKA

Rastanak...

U proljetni čas svlada nas
Pjesma k'o staro dobro vino
A ujutro odletješe svi slavuji
Što pjevahu u nama skriti.
Zadržah još na trenutak ruke tvoje
Pa preko parka ode i ti.

Poslije rastanka...

Da, mi smo samo dva bića
Koja su dogorjela...

Kada se
Odsanja san
U svakom
Dio istine odzvanja...

Da, mi smo samo dva bića
Koja su dogorjela...

Posljedice rastanka...

Luduju sa mnom moji dani
Teško mi se od njih rastajati.
Ali više ništa nije kao lani...

Poskliznuh se o bridove noći...
Potječe vrijeme, bol se toči.
Nigdje nema tebe.
Žudim ti sjenu
Dok jesenje magle
Po sokaku venu.

KOTURAJUĆE PREDVEČERJE NA PRATERU

Predvečerje, vreva oko mene,
još sam miran, pribran, tih,
tamo preko ceste polako se okreće
veliki kotač „Riesenrad“.

Smiraj je na Prateru u ovu večer,
zima pri kraju, još ne miriše proljeće.
Na kiosku kupujem zabranjene novine
„Feral Tribune“.

Ulazim u prostoriju kao vuk samotnjak.
Ovdje se raduje, ili se tuguje,
tu se pravi borci do kraja bore
s čunjevima jure u poraz il' sjaj!

A iznad glave, brzi vlakovi,
oni jure točno po svome redu.
Potmulo kotači kilometre broje.
Dok život ruši čunjeve moje.

DJEVOJKO

Djevojko, ne želim ti ime znati,
ne želim ti život dati,
Samo malo slatkog smijeha
samo malo s tobom grijeha.

Djevojko, sav sitniš od ljubavi
za sebe ostavi,
A strast poput beskrajnog mora
meni podari.

I kad odem
ne pusti suzu
niz obraz vreli,
prepusti se životu
i veseli.

PODNE

Golub ispod kotača. Mrtva fleka.
Za pogreb nema vremena.
Niti mramora. Niti pastora.
Asfalt ga neće pamtiti dugo.
Raznijet će ga nekoliko
zelenih propusta semafora
postavljenih s obje strane ceste.

Povrh mene prolazi vlak,
Zidani most podrhtava.
Preko leđa stare gradnje
tutnje nova vremena.
Nježno sniježi kao u etidi.
Kroz podnevnu vrevu žurim kući.

Grad me neće pamtiti dugo,
Glasovi će zanijemiti u trenu
Kad zatvorim vrata svoga doma.

SANJAM TE

Ne mogu te s dlanom otpuhnuti
osjećaj hud.
Steže me patetika....
Kolike noći tražim te,
ali sve je uzalud.
Ne milujem više
tvoju toplu grud.

Sanjam te u mutnoj
izmaglici proteklih godina.
Bila si ipak moja ljubav
prva i jedina.

MOJ ŽIVOT

Da, živi još krošnja staroga hrasta,
gdje moja mladost s ljubavlju je rasla,
i svako listanje gdje sam dočekiv'o,
a s posljednjim listom zimski san odsniv'o .

Medenih poljubaca do blaženog jutra,
nikad dosta ispod starog hrasta...

Moj je život bio čaša opojnoga vina,
svi su iz nje rado pili, al' na dnu gorčina,
koju dijelim sam sa sobom, proklinjuć ti ime,
poput hrasta i mene će odnijet' duge zime.

OSTATI MLAD

Kako se oduprijeti
unutrašnjem nemiru
zaboraviti noći
gdje se usta sreću.

Ne mogu prekoračit'
ivicu stvarnosti
i reći ljepoti
mladenačkoj zbogom.

Godine broje i
one se roje.
Ponekad osjećam težinu
i strah. Bore na licu
poneka sijeda, ali –
u duši sam mlad.

Iz boce nek poteče
vinski roj života
mladi smo duhom mi
grč sa lica nek nestane
a u nama ostane
ljepota naše mladosti.

PONOĆ

Otkucava ponoć
a mi postimo
naše duše
letjeti učimo

Tri nule u nizu
gomila napolju slavi
hoće svjetlom i pucanjem
nebo i zemlju da sastavi.

Jedino ti i ja smo sami
jedino mi, dušama spojeni
bez riječi, bez pogleda,
i bez dodira, zagrljeni.

Otkucava ponoć
mi se stidimo
dušama reći
koliko se volimo.

RASTANIMO SE OD SNOVA
(kavanski dani)

Prekobrojna kava ispija se dugo.
Novine se listaju po stoti put.
Kucanje zidnog sata nikog se ne doima.
Ura za urom prolazi. Iza nas kavanski dani.

Šeću pogledi iz kuta u kut.
U svakom od njih poznata lica.
Sastanci koje gledamo svaki dan.
Uskislo vrijeme tolikih godina.
Tu se ništa ne može promijeniti.

Miješaju se osjećaji.
Mnoge propuštene životne prilike
ostavile ožiljak u sjećanju
i okus gorčine...

Jedino ostaje
ponoviti svakodnevni ritual:
Platiti, ustati,
kratko pozdraviti
i do sutra opet
nekamo nestati.

TOK ŽIVOTA

Moj lik
bez mene luta svijetom
tijelo se grbi
u ćeliji
betonskog osinjaka
i bere plodove neuroze
visokog standarda
pritiskom na dugme
uzima se sve
kazalište, jelo
glazba, nastranosti
a da
većinu to ne iritira
doživljaj lažnoga mira
uz neku sonatu s klavira
svijest da li konzumira
traženje novih nadahnuća
kroz bespuća
s glavom u pijesku
do konačna porinuća
u raku metar sa dva.

PAG

Kao na Mjesecu
nepregledne kamene brazde
išarale otok uzduž i poprijeko.
Kamen čuva kamene staze.
Kamenom ograđene kamena su polja.

Nevidljivi vjetar
s Velebita tuče, more huči.
Otok na istom mjestu kao jučer.
Kameni pejzaž prkosi suncu i vjetru.
Sudbini obol daje.
Koliko dugo ta slika traje?
Hoće li se umoriti
vjetar i more?

ZA ONAJ SVIJET

Crknuti u stroju
na umoru
ali boju ne zaboravljam.
Očaravajuća je.

Bijelo-plavi cijeli svijet
i nek sam zbog toga razapet.
Otrovnu ću pilulu popiti
cigaretu zadnju popušiti
ali boje moje
nek me sačuvaju.

Za onaj svijet.

DOK ISPRAĆAM, MISLIMA TE VRAĆAM

Osvojih svijet – ne zadovoljih taštinu,
Plašt ogrnuh pobjednički – ne postadoh sretan.
Savijam nespretno cigaru – pušač nisam.
Dok truckam se u dnevnom ritmu dosade,
ne povukoh u sebe dimove otrovne.

I dođe vrijeme oklijevanja
dopustih osvajanja
moje duše. Bijah pitom
ne odbih tvoju blizinu.
Nerazumljiv u prvi mah
opi me tvoga duha dah
i šarm.
Ti doimaš se poput labuda
na površini
svih mojih prošlih nemira.

To ipak nek te ne dira.
Ne rastaje se kad patiš
strpljivost preživljava vrijeme.
I sve popraćene trene
prošlih vremena, sada
uživam sa tobom.

Najponosniji sam dok te ispraćam
jer ti se uvijek vraćaš. Sve šapuće
tvoje ime. Ulice pjevaju
u ritmu koraka, koji te vraćaju
meni u zagrljaj.

SAMO DUŠA

Ispod mosta
ugasio se život...
Zvjezdano nebo osta
i dalje sjati,
svijetliti put
do neznanog
mu groba.

Bio je takav, siromah prosjak,
s ponosom otišao je visoko...
Sve mu uzeše tu na zemlji...
Samo duša što mu osta
vinula se iznad mosta
i na nebu toplo sja...

LJUBAV SVIH STOLJEĆA

Pratih te vjerno i dočekah
da ti oči pričaju.
Nijeme riječi iz dubine duše
okitiše noć mladog mjeseca
i nestaše svi strahovi
što pratiše me kroz stoljeća.

Počinje reinkarnacija godišnjih doba.
Na pragu sam sumornih jeseni
i u vječnoj bjelini snjegova.
Tebi i s tobom dolaze proljeća.
Tebi i s tobom sahnu izvorišta.
Izgubljena u prašini dokonih vremena.

A nevjesta bila si.
Hirovita i neukrotiva.
Nudila si samo slutnje.
Vraćam nas u život.
Mostovi sudbine ponovo vežu.
Nepredvidive rajske ptice
mijenjamo zemaljskim bolom.

Poslije darovane ljubavi lakše je umirati.

TEBI POKLANJAM SVOJE MISLI

MOJA RUŽA TI SI

Ti mi bijaše okvir od sunca
kroz polja zelena, bijeli cvijetak.
Od tebe ne odvojih pogleda
koja ruža ti si, ruža moje strasti.

Dok ljubljah usta slađa od meda
rujna usta izvor svih mi slasti,
saznah da vječno ostat ću s tobom
na izvoru svih tvojih dragosti.

Kad srknuh nektar s usana tvojih,
plamen mi ljubavi prože tijelo,
kipjeh, i mozak mi bijaše vreo, vreo,
počuj me, moj okvire od sunca.

SJEĆANJE UOKVIRENO PATINOM

Ti bijaše moj okvir od sunca
na slikama moga života.
Činila si prozirnim
akvarele mojih rijeka,
uljepšavala si kolorit
na pejzažima moje mladosti,
unosila si svjetlost
na slike moje duše.

Zračila si kroz vitraže
na mojim crkvama
pravila skladnim mozaike
na plodovima moga stana.
Oplemenjivala si crteže
s motivima mojih kavana,
manje su bili bolni
portreti mojih rana.

Moj okviru od sunca
ujedinila si slike moga života
koje nisu znale, nisu htjele
i nisu mogle postojati bez tebe.

PRIZNAJEM VRIJEME

Zrelo vrijeme – muževno doba
teče. U meni
i oko mene.
Ne tište me godine.
(Ljudi valjaju gluposti.)
Da ' l zaista dvije bore
mogu pomutiti radost
što poklanjaš meni?

Priznajem vrijeme.
Priznajem i to da krati se dah.
I da negdje postoji otvorene knjiga
s urezanim mojim imenom.

Ali i tada duh je mlad,
zrela je misao.
Svega sam svjestan
i ne plaši me kraj.

Koga molit'? I zašto izmolit'
Besmrtnost? Smrt trebamo tek
da dušama otvorimo
put u vječnost.

POVEDI ME

Ne napih se do izvora tvojih
Niti ljubljah dok te ne upoznah.
Ne napisah od srca ni stih
Prije tebe ja.

Tvoj miris opijum je duši
Tvoj osmijeh lijek je svakoj rani
S tobom i uz tebe teku dani
S tobom i uz tebe uranjam u noći.

Tek jedan tren ja mislima odletim
vratim se u zbilju kad osjetim
ruje u kosi, usne na vratu
i pospano-nježni glas:

„Povedi me tamo gdje nesreće
nema.
povedi me sa sobom u beskraj
ljubavi,
snjegovi i zime u srcu nek
stanu,
oplemeni dušu, moje tijelo
smiri.“

NOĆ PLAKANJA

Trpeći mi se borimo.
Na srca udarce primamo.
I ne čujemo riječi sotone
Što kidiše na nas.
Od njih se ne možeš skriti
Niti ti, a tako te želim...
Zaštititi.

I dođe noć uhvaćena
u hladnu jesenju maglu.
Bojeći drvorede.
Ruka preko ramena
ti sva snena
drhtiš u naručju
gušeći toplu suzu.

Zajedno želimo još hodati svijetom
i naša ljubav s nama.

PRAVA LJUBAV

Rekoh davno
nije teško voljeti
tebe sa vrlinama.
Ali poželjeti te
dok srdžba uz tebe bije
gledati te u oči
i ne poreći svoje pravo
da ljutiš se na one
koji ti čine nažao.

U meni otpor se ne budi.
Sudim srcem, volim razumom
ne kajem se što naopak' sam
a tebe zarobih
ti dio si
bez kojeg se ne može.

Ne napuni,
ne ostavi,
shvati, utješi
podrži, ali ne važi
osjećaje svoje.

Prave ljubavi ipak postoje.

PJESMA

Naša planeta ne bješe tako mala
Bezbroj netaknutih kutaka samo za nas
našim tijelima za spokoj,
našim dušama za spas.

Sve to proživljavam s tobom
dok koračamo otrcanim podom
dok ulazimo u stare birtije
gdje bol se kuša i suza pije.

Posluga bješe troma i stara
izlizani šank ustvari vara
jer on je čist k'o suza
al' ipak pismo samo iz boce.

Za našu tajnu, divlju ljubav
na tom mjestu
glazbom za tebe obojah
osam tonova:

DO - bora u
RE - citalu, a mi
MI - ljenici zvučnih
FA - gota puni
SO - lidarnosti kročimo
LA - koćom u
TI - suću opasnosti
DO - groba.

VJEČNE SMO SKITNICE

Vječne smo, vječne skitnice u duši,
što traže nekoga da gradi i ruši,
i dok nas ludost draži i drži,
ostat ćemo mladi do kosti, do srži.

Mlaz žestine što pokrene oko,
prostruji kroz tijelo i rani duboko,
roneći u jedre djevojačke grudi,
gdje počinju nježno svi drhtaji ludi.

Vječne smo, vječne skitnice u duši...

U SMIRAJ DANA

Praznim šetalištem godi proći.
Proljeće i ljeto već su sukobljeni.
Svađaju se dva svijeta –
dva odrasla djeteta.

Tada mi je lijepo sam biti
mekoću dodira ljeto proljeća osjetiti.
Moj nemire, odjek navire
koraka mojih poput melodije.
U sjeni platana.
Smiraj je dana.

OPROŠTAJ OD PROŠLOSTI

Pogledao sam na sat.
Prestao misliti na rat.
Odgurnuo sumorne misli,
neka mi više ne lome vrat.

Više ni slučajno pohoditi neću
oltare gdje prizivaju sreću,
drobiti prste, mrmljati u bradu
neću dopustiti
        da mi drugi kroje pravdu.

Opscena, tamna strana
uvijek me pratila
od mojih mladih dana
da bih nadolazeća ljeta
slavio u miru
bez opterećenosti i pijeteta.

Povez sramote skinuh
U zasjekoh pogledom tugu.
Zavoljeh život
bogat sam,
        od života uzimam,
                ne podmećem ruku.

KIŠOBRAN

Takav je moj kišobran bio.
Velik i crn. Njim sam se dičio.
Bezbroj puta me
od kiše spasio.

Sudbina je tako htjela.
Proljetno popodne.
Pljušti krupna kiša.
Ti mokra poput miša
pod kišobranom mojim
tražila si spas.

Ispod kišobrana
mi, licem u lice,
Ruka, ruku steže.
Hvala ti, moj stari kišobrane,
što nas ljubav od tada tijesno veže.

TINU

Ja ispijam Tina, poput mednog vina.
U bunilu slika, u zuju tišine
probdjevene noći proživljavam s njime.

Otvorene oči. Što isijavaju.
Žeđ za životom. Ne prigovaraju.
Nego grle ruke dvije.
Bocu punu poezije.
Stvarnosti
okrutne realnosti
da pritom
ne zamjeri nikom
za svoj udes pjesnika
za život bijednika.
I nebo vječnosti.
On se smjesti.
Za sva vremena.

ČETIRI ELEMENTA

Voda i vatra, zemlja i zrak
spojiše se, dušo, u jedno.
Sol i zemlja prošlosti
utopiše se u vrelini i vlažnosti.

Ti i ja smo stvoreni
jutrom na plavom svodu
sada te imam duboko u sebi
i nikom ne dam da te povrijedi.

Poželim jutro prije zore
poljubac na tvome vratu,
a s večeri čuvam
svoje osjećaje vezane strahom.

Može li netko više ljubiti?
Hoće li nam drugi suditi?
Kako dugo ćemo trajati?
Hoću li se ikad uz tebe buditi?

SATRI ME, ZDROBI ME ILI IDI

Zahtijevaj od mene požar
Krutim slovom odredi čekanje
Ispred vrata laganja i strepnji
Ponudi mi ponekad malo srdačnosti.

Polazim k satu koji se ne miče
Na istom mi mjestu smrkava i sviće.
Začaran i razoružan tvojim sam riječima
Uvijen u zamku lažnih nadanja.

Satri me,
poput neizrečene želje,
Zdrobi me,
poput ogromne stijene.
Ili idi,
ponesi sjećanja
da ne peku
i prizivaju plakanja.

ZA ŠANKOM

Opustiše riječi
Dok prosipaše
Pod noge priču
O ljubavi. O sreći
Koje neopisivosti.

Sve sile svih zala
Pritiskuju život.
Ne mogu odagnati želju
Za osvetom, a znam...
Za osvetom posežu slabi
Tek odvojeni od
Kavanskog šanka.

Nemam snage ni
Šaku realnosti
Zahvatiti
Savjest zavarava
Svježe oličeno
Nadom.
Sudbini stanarinu
Plaćam bolom.

Ne živim...
A nisam blizu
Kraja.

NIJE SVE BAROK I SVILA

Presječen ja sam na dvoje
od demona što se ljubav zove.
Spotakoh se o nastrane misli
zbog toga su me sad jadi stisli.

Šapćem, prebirem prstima
jasno mi je: takva muzika
daleko ne može se čuti
ni štovati. Kod drugih
ta pjesma je glasnija,
svaka riječ puno jasnija
prikladnija
obučena u barok i svilu.

Svatko grli svoju vilu
milu.
Zbogom svemu.
Al' ja ne mogu
ljubiti na silu.

ZA TEBE

Danas bijaše kišni dan, al' nipošto tužan.
Za tebe prosipam ove riječi, vrlo gorkih vodopada.
izvore svih mojih požuda i nada,
ti si moj kamen gdje mahovinu sterem,
zvonik zvona mojih, što dolinom teče.
U beskraju plavom orao što plovi,
sunce kad zahodi, na počinak hodi.
I zvjezdani trag što dopire do mene,
milozvučni slavuj zorom kad me prene.

S VJETROM

S vjetrom si došla,
s vjetrom ćeš otići...

Zapalila si požar ljubavi,
oluju dozvala, pa odmah nestala...
A kada plane, ne može stati
bujica iz srca, što samo za te kuca.

Vjetri, blaženi vjeri
s planina, donesite mira.
Bude me noću šumovi u krošnji.
Prazninu sobe teško podnosim.

NA RUBU SNA

Ponovo se laćam pera
u kasni noćni sat.
Ponovno slažem rime
i ne znam kako stat.

Skriveni nagon pokreće
teške, spuštene vjeđe.
Rime se slažu
ali one prave,
sve su rjeđe i rjeđe.

TEK BROJ

Velegrad. Jedan stroj.
Mi u njemu. Tek broj.
Pokreće e grad. Ne zna stati.
Mi u njemu. Bezimeni,
a ponekad se nađemo
u djeliću sreće,
i tek što pomislimo
ljepše nam je,
u okretu preko ramena
sreća je već
za nekim drugim pobjegla.

STIJENA

Nije stijena sura,
osamljena, tvrda,
niti kriva, bezosjećajna.
Ona prima i uzvraća
toplinu sunca,
štiti ljepotu mora
seže do nebeskog svoda.

Stijena živi tvrdim životom
od svoga postanka.

KOJI PUT KUĆI VODI

GRUDO MOJA RODNA

Misao, što kao uzduh se toči,
nad praznom čašom i nepospremljenim stolom,
vraća me daleko u polja procvala,
što davno napustih s jetkim bolom.

Tuče snažno arterija,
i sva silina kroz mene pljušti
donosi dane, kao staru sliku
koja se već ljušti.

Ta ipak sladak je spomen
na sve prošlo, i uhu godi
dok cvrčak sjetno pjesmu bugari,
zavičaja zov u meni žari...

Uz sve to i kiša rominjati poče,
natapa brazde za sutrašnja polja plodna...
sve je tu, slike su žive,
no ipak si mi daleko, grudo moja rodna!

GOSPI ALJMAŠKOJ

Aljmaška me Gospa spasila,
ona mi je vjeru vratila,
nisam napušten, odbačen, sam,
opet imam miran san.

Drač i korov bijahu mi cvijeće,
vrata pakla i gorke nesreće...
al' vjera u Te, moja Gospo mila,
vjera u ljubav Tvoju me spasila!

Dugo veće ne bijah na Dunavskom sprudu,
dugo već ne klečah pred oltarom Tvojim,
al' u suton svaki il' dok jutro plavi,
moja sjetna mis'o Tvoje ime slavi.

O Marijo, Gospo Aljmaška,
ime što svaki dam spominjem,
primi moja zrnca hvale,
za sva dobra što učinila si za me.

MOM GRADU

U daljini svijetli grad,
za njim čeznem još i sad.
Obrubljene obale kamene
oplakuju vode prljavo-zelene.

Ispod kamen miriše na ribu.
Ona se ne da uhvatiti lako,
jer pliva okretno i u svom svijetu
sretno umire.

Meni se nazad hoće,
ali kako vrijeme teče
otupljujem sve više.

Jedino još čulo mirisa
udišu predvečerja
u sutone krvavo-crvene.

Zašto ne mogu, Osiječe,
sviknuti bez tebe?!

POKRAJ DRAVE

Mjesec na travi bisernoj,
šapćem Dravi pospanoj:
uspavaj i mene.

Kako u dubini njezinoj
tišti svaki pokret.
Nosi me sa sobom na ušće.
Budimo jedno
s vodama Dunavskim mutnim.

Umrijeti ću ne pomaknuvši granice.
Putovat mi je do zadnje stanice.
Ukopan do vrata u tvoj pijesak
poput noja.
Uživat ću u tvojim
pješčanim plažama,
Pampase
do posljednjeg daha svoga.

NAIVNOST NIČIM OPRAVDANA

Lakovjeran sam bio često.
Pod tuđom nebom i zvijezdama
tražio sam svoje mjesto,
Bijaše mi pretijesno doma.
Postao sam skitnica
i svojim željama
i starom kraju
okrenuo sam leđa.
Srušio sam mostove za sobom.
Povukoše me nejasni vidici,
put u nepoznato,
Kao i svi klinci,
žalio i prebolio sam zavičaj.
Obuzela me
groznica za putovanjima.
I sad još vidim suzu u majčinim očima,
i tek u tužnim noćima
oćutjeh kako duša boli
za nečim što se voli.

NISU SMJELI, AL' SU HTJELI

Zahvalite na ostacima gozbe.
Poljubite skute koji su vam mrski.
Uzmite stvari što stanu u naramak.
Rastanci znaju i ugodni biti.

Štedite, riječi ne treba uludo trošiti.
Čuvajte ih za neke druge prilike.
Kroz vrijeme neko, blisko al' daleko,
možda će zazvučat k'o prave isprike.

Po svijetu umivat će vas tuđe suze
za vlastite boli i vlastitu muku.
Vaše rane druge ne mogu boljeti
niti boli prođu kad vam pruže ruku.

Jedina je istina, niste više s nama.
Sad su naši komšije – susjedi daleki.

KONTINENTALNO RAZMIŠLJANJE

Brazde morskih milja
upoznah davno.
Tog dana more bijaše
prljavo plavo.
Pjena velikog vala
orosi palubu i mene
dok zgrčen i uplašen
za ogradu se držim.

Iz ove perspektive
more je k'o ravnica,
kao plava žitnica.
Koliko bi samo urodila žita
samo jedna milja valovita.
Vršidba ovdje bila bi veselje
žetva bi
ispunila sve želje.

TETURAJUĆI...

Pijano teturam
Kroz trijezni život.
To sudbina me tuče
K'o što bura šiba more.

More se uvijek iznova vraća.
Pjeni se, a ne shvaća
zašto priroda to čini
ili more k'o i ljudi
samo sebi jade stvara.

I razara snove i svoje i tuđe
vjerujući
da sreća negdje drugdje
skrivena leži
i samo od njega i od mene
neprestance bježi.

PREPRIČAVANJA

Naopako sam rođen
za nešto bolje.
Ideal sunca
ne doseže moje zore.

Svijest treba više
iskrenih riječi.
Al' zašto se
na ugasloj vatri peći.

„Sve će se ispraviti – život je lijep“.
uokvirena izreka
iznad postelje
krati mi slobodno vrijeme.

Savjeti ne pomažu
uvijek donose krive rezultate.
Spona između dolaska i odlaska
relativno kratko traje.

Prositi pred vratima Raja
zauzeti što bolje mjesto.
Za posljednje prebivalište
ionako sa Zemlje, ništa mi ne treba.

VRATI SE...

Vrati se k'o nekad s jeseni
kad zrela si samo meni.
Na moje srce naslonila bi glavu
u maloj sobi s pogledom na Dravu.

Nebo će Mjesec ugasiti
tebe i mene sakriti.
pričat ćemo prstima
i možeš kao nekad
zaspati mi na grudima.

Na ostacima ljeta
što se srebre i zlate
tvoji poljupci u tišini
na moje usne nek svrate.

Nek se tvoja kosa rasplete po zemlji
koja je još topla u prepuna roda.
Podari mi nježnost i krhkost svog tijela
putena i lijepa kao jesen plodna.

LABIRINT MOGA JUČER

Kroz oblak
kao vedri duh
dolijeće proljeće.
Stiglo me jutro
oko podne
u sjeniku iza kuće
i povuklo u labirint.

Do moga jučer.

MI, DRAGOVOLJNI PROGNANICI

U oku očitava se bijes
U pogledu tvom plače sram
Duša uzdrhtava bezbroj zala
Dok me steže ruka mala.

U isti smo koš stavljeni
Svojom voljom i svojom krivicom
Puteve zavičajne zaorasmo
Nas dvoje, dragovoljni prognanici.

Što ima između tebe i mene
I dragog „Trubača sa Seine“?
Što to reče Tin bez vina?
Domovina samo jedna ima!
„Prerad“ je pjevao u stotine rima:
Samo na suncu rodne grude nikada nije zima!
Silvije bijaše prognan
iz svoga doma slanoga
i kamenoga
skončao je,
zavičaj zaboravio nije
Svi oni ne nađoše postelje sreći
Vrata zavičaja ostaše zatvorena
Baš kao i nama.
Mijenjaju se proljeća.
Ali kroz stoljeća
Ništa bitno se ne mijenja.

Na tuđim vratima bivamo pribiti.
Bijes i razum se bore
U nama duboko skriti.

Nepravde gutamo sa smiješkom
A oči isijavaju pakao.
„Gastarbeiter“ gorka je sudbina.

Tuđina iza tisuću daljina.
O, daljina... O tuđina...

CRVENO-BIJELO-PLAVA NIT

U grču pružamo ruke
žuljevite od patnje i muke.
Skriveni od svijeta
bježimo do drugih planeta
vodi nas crveno-bijelo-plava nit.

Crveno-bijelo-plava nit
grije toplinom ognjišta.
Crveno-bijelo-plava nit
ljubi djevičanskom vrelinom.
Crveno-bijelo-plava nit
obilježje svetih ratišta
teče rodnom dolinom.

U tim brojevima skrivene su
sve ljubavi, sve boli i radosti.
Crveno, bijelo, plavo
boje su naše svijetlosti.

MAJCI

Na današnji dan slaviš šezdeset i pet ljeta.
Tvoj sin kraj tebe nije, u duši mu sjeta.
Tolika ljeta proveli smo u dobru i zlu.
Sad me najviše trebaš, sad ja nisam tu.

Utišat ću srce da lakše kuca.
Dugo te ne čuh, da li se još gine, da li se još puca?
Brige i noćne more urezujem u nove bore.
sve podnosimo dobro - nek brige te ne more!

Moj uzdah nećeš čut', mada se ponekad
zamagle oči, dok u noći
u mislima sam s tobom.

Poživi mi, doći ću kao nekad
u sam cik zore
iz tvog te lakog probuditi sna,
i opet slušat tvoje riječi blage,
i opet slušat one riječi
tako mi drage,
tako mi drage!

TUGA ZA RODNIM KRAJEM

Da mi je obrisati prašinu
s posljednje svoje želje.
U kutu duše čami
tuga za rodnim krajem.

Izmiče ona u trenu
kad čini se nadohvat.
Kao riba isklizne
i pojača bol.
Uzbiba ravnotežu
i zažulja svaka neravnina
na stubama života.

Nigdje utabane staze.
Trnci mi prolaze.
Maglovita maštanja
samo odlažu tren
svršetka.
Svi ćemo nekamo poći.
A ja? Sam na pozornici
neizvjesnosti
čekat ću nekog da mi ulije
bar tračak ohrabrenja.

VRAĆAM SE

Žudim za nečim što davno je prošlo,
skrito (daleko) uza horizonta plava,
nada mnom se oblak nadvio,
a u njemu moja sjeta spava.

Žudim, sanjam budan u svetkovine,
dane prošlosti i djetinjstva mog
gdje spominje se ime,
a Ti, starice, ako spavaš ili drijemaš
nadaš li se još povratku mom,
hoće li krhko srce dočekat
dati i ja u svitanje dođem
i uzmem tvoje ruke drhtave, staračke,
privijem Te k sebi.
Žudim i sanjam da java to bude.

S prvim mrakom opet će doći
čežnja skrita u meni što spava,
a kroz noć šapat dopire:
„Vrati se, majka te tvoja zove“.

U trenutku bol razum nadvlada
i više nema otpora u meni,
vrijeme je, vratit ću se,
gdje humke djedova mi postoje.

KOJI PUT KUĆI VODI?.

Košnica od grada. Miris topljenog asfalta. Sjećanja.
Misli predu. Ne shvaćam kamo duša cilja.
Nema stila. Promiču prašnjavi jablanovi.
Sjene im duboko u mutnoj vodi.
Otrovni zrak udišem. Osjećaja
obojenih. Sumornim bojama.
Nema pomoći. Koji put kući vodi?

NEK ZABRUJE ŽICE

ŽELIM ZASPAT'

Želim zaspati! Naći opet
put do tvoje duše drage.
Tijelo tajni više nema
al' u duši što se krije?

Pritisle me noćne more
više dani ne postoje.
Tijelo tajni više nema
al' u duši što se krije?

Želim zato u oazu
tvoje nježnosti i vedrine
tvojih ruku i miline.

Tijelo tajne već ne skriva.
pa i duša mirno sniva.

KADA ODEŠ

Onoga dana kada shvatim
Da si otišla
Patit će duša moja
Kao nikada.

Mislit ću
na tebe, al'
Molit neću da se vratiš
Dok sama ne shvatiš

Da, ti meni imaš uvijek
Srcu ljubav, duši lijek
Da uz mene ti ćeš biti
Kraljica i nježan cvijet

ZABORAVIT TEBE NIKAD NEĆU

Nećeš više moju sreću
nećeš više moje ime
u mom vrtu crven cvijet
a u tome vječne zime

Ne želiš mi ljubav biti
u daljini gubi ti se glas
plačnim glasom rekla si mi jučer
moje srce sad za drugim tuče.

Zaboravih tebe nikad neću
i sve ono što nađoh u tebi
želim tebi radost i sreću
tugu ja ću zatomit u sebi.

DVIJE TAMBURE

Dvije tambure na mom stolu leže
Bezbroj trenutaka uza njih me veže
Žice im ne bruje, prašina ih krije
One na mom stolu, al' nje više nije.

Zasvirajte tamburaši nek se srce nada
Svirajte lagano duši punoj jada
A ako ne dođe, tješit će me vino
I tambure stare, moja stara sudbino!

Tamburama žice utihnule
Moje misli za njom odbludile
Želja mi je poljubiti usta mala
Zazvonite tambure k'o u vremena stara.

Zasvirajte tamburaši nek se srce nada
Svirajte lagano duši punoj jada
A ako ne dođe, tješit će me vino
I tambure stare, moja stara sudbino!

NIKAD VIŠE

S tugom u očima
ti odlaziš
sreću i radost
sa sobom odnosiš.

Nikad više s tobom smijeha
nikad više s tobom grijeha
nikad više s tobom plača
bez tebe u duši drača.

Vrisnut ću do neba
zašto Bog mi
više ljubit
tebe ne da.

Nikad više s tobom smijeha
nikad više s tobom grijeha
nikad više s tobom plača
bez tebe u duši drača.

Uzdrhtale ruke,
još traže u noći
tvoje tijelo meko
moja malena.

Nikad više s tobom smijeha
nikad više s tobom grijeha
nikad više s tobom plača
bez tebe u duši drača.

SJETI SE, ČOVJEČE

Ovaj tuđi kraj
nudi se k'o raj.
Al' čežnja sve ruši
ravnica je u mojoj duši.

Lutanja je bilo dosta
pokupit' ču sve što osta
oko mene i u meni,
Slavonijo srce stremi.

Zove me stari kraj
zove me zavičaj.
Hranim oči ravnicom
mojom milom vjerenicom.

Opet ću u starom kraju
pjevat pjesme koje traju.
I o đermu i o raju
te mi rime spokoj daju.

TAJNA SRCA

Drage postaje te naše kavane
što protežu se uz glavnu cestu
dio su moga dječačkoga doba
ja zaboravit to stvarno ne mogu.

Ustajali dim, šank u mraku.
konobara nema, tiho muzika svira.
Nakon izgubljenih godina tražim sebe.
nema više topline, tvoja ruka me ne dira.

Izdao sam tajnu srca
sve radosti i dragosti
priznajući samom sebi
još te volim, još sam isti.

NIJEME PRIČE 1

Šest stolica oko stola
svaka čuva dio bola
potrošenih prošlih dana
u tjeskobi tuđeg stana.

Svaka ima svoju priču
mutne slike stalno ničU.
Glavna priča – jedna žena
u prošlosti izgubljena.

Sjede boli oko stola
istina ih hrani gola.

NIJEME PRIČE 2

Šest stolica oko stola
svaka čuva dio bola
potrošenih prošlih dana
u tjeskobi tuđeg stana.

Svaka ima svoju priču
mutne slike stalno niču.
Glavna priča – jedna žena
u prošlosti izgubljena.

Sjede boli oko stola
istina ih hrani gola.
A ja nijemi svjedok toga
ne mogu iz bola svoga.

Pokupi me i potrese
pomisao i sjećanje
što je bilo nekad lijepo
živjeti uz tebe srećo.

Šest stolica i šest priča
ne znam koja više boli
Oprostiti nikad sebi neću
što izgubih tebe, sreću.

ZALJUBLJENI U PLOTOVE

On krivudavo vrluda od plota do plota.
Nečiji pas mu se oko nogu mota.
Pijanom tijelu i rastresenom duhu
odavno ništa ne ide na ruku.

U gradu trepću ponoćna svjetla
jedna žarulja zadnji put bljesne.
Grčevito steže u ogradi mrežu.
a vjetrovi mrzli po licu ga režu.

Nekome nešto pokušava reći,
mrmlja o pravdi, smrti i sreći,
bivšoj il' budućoj, sasvim je svejedno,
buduće i prošlo za njega je jedno.

PIJANAC

Od plota do plota on luta,
između dva ulaza odmorišta traži,
pijanom tijelu i rastresenom duhu
već zadugo ništa ne ide od ruke.

Sjaj velegrada ga ne dotiče.
Promrzli prsti grčevito stežu
hladne šipke zahrđale ograde.

Kupuju ga kišom bogovi neba.
Iz grla jecaju bujice riječi.
Prizivajuć' izmaklu sreću,
on ćuti život kroz gutljaj.
u trenu.

Od plota do plota on luta.
Sjaj velegrada ga ne dotiče.
Umivaju ga kišom bogovi neba.
Suše ga dahom svojim vjetrovi zemlje.

NEKA

Hoću biti to što jesam!
Toliko sam sretan
da me suze moje
ne bole...

Neka moji snovi traju,
jer mi daju
sve što s tobom imam ja!

Nek je meni tvojih očiju
nek je meni s tobom noći
nek je meni s tobom grijeha.

Biti hoću to što jesam.

S A D R Ž A J

PREDGOVOR 5

DUŠA DUŠI 9

UTJEHA RIJEČI -10-
TI -11-
PREPUSTI SVOJU DUŠU -12-
TOPLINA TVOGA DLANA -13-
DUŠA DUŠI -14-
MOJA -15-
SNAGA SRCA -16-
PASTIRICE... -17-
TVOJA LJUBAV -18-
ZATAMNJENI OBZORI -19-
UZ „LIJEPI PLAVI...“ -20-
BOŽIĆ BEZ TEBE -21-
POGLED U POGLED -22-
OČI -23-
„BAŠACA“ -24-
TVOJE RUKE -25-
TVOJE MISLI -26-

IŠČEKIVANJE 27

IŠČEKIVANJE -28-
STREPNJA -29-
U MENI -30-
BIJEG OD SEBE -31-
STRAH -32-
KAKO MI NEDOSTAJEŠ -33-
NADA -34-
ČEKANJE -35-
NA RAZMEĐI -36-
ŽEĐ -37-
OBRADUJ MI OČI -38-

TRAŽIM TE -39-

SJEĆANJA 41

U MOJIM MISLIMA -42-

MOJA PJESMA TEBI -43-
POPUT KOMETA -44-
VJERUJ -45-
PLAŠIM SE -46-
PRATE ME SJEĆANJA -47-
PAMTIM -48-
SJEĆANJE NA TEBE -49-
NISAM PRIZNAO ISTINU -50-
TRILOGIJA RASTANKA -51-
KOTURAJUĆE PREDVEČERJE NA PRATERU -52-
DJEVOJKO -53-
PODNE -54-
SANJAM TE -55-
MOJ ŽIVOT -56-
OSTATI MLAD -57-
PONOĆ -58-
RASTANIMO SE OD SNOVA (kavanski dani) -59-
TOK ŽIVOTA -60-
PAG -61-
ZA ONAJ SVIJET -62-
DOK ISPRAĆAM, MISLIMA TE VRAĆAM -63-
SAMO DUŠA -64-
LJUBAV SVIH STOLJEĆA -65-
TEBI POKLANJAM SVOJE MISLI 67
MOJA RUŽA TI SI -68-
SJEĆANJE UOKVIRENO PATINOM -69-
PRIZNAJEM VRIJEME -70-
POVEDI ME -71-
NOĆ PLAKANJA -72-
PRAVA LJUBAV -73-
PJESMA -74-
VJEČNE SMO SKITNICE -75-
U SMIRAJ DANA -76-
OPROŠTAJ OD PROŠLOSTI -77-
KIŠOBRAN -78-
TINU -79-
ČETIRI ELEMENTA -80-
SATRI ME, ZDROBI ME ILI IDI -81-
ZA ŠANKOM -82-
NIJE SVE BAROK I SVILA -83-
ZA TEBE -84-
S VJETROM -85-
NA RUBU SNA -86-
TEK BROJ -87-
STIJENA -88-

KOJI PUT KUĆI VODI 89
GRUDO MOJA RODNA -90-
GOSPI ALJMAŠKOJ -91-
MOM GRADU -92-
POKRAJ DRAVE -93-
NAIVNOST NIČIM OPRAVDANA -94-
NISU SMJELI, AL' SU HTJELI -95-
KONTINENTALNO RAZMIŠLJANJE -96-
TETURAJUĆI... -97-
PREPRIČAVANJA -98-
VRATI SE... -99-
LABIRINT MOGA JUČER -100-
MI, DRAGOVOLJNI PROGNANICI -101-
CRVENO-BIJELO-PLAVA NIT -103-
MAJCI -104-
TUGA ZA RODNIM KRAJEM -105-
VRAĆAM SE -106-
KOJI PUT KUĆI VODI?. -107-
NEK ZABRUJE ŽICE 109
ŽELIM ZASPAT' -110-
KADA ODEŠ -111-
ZABORAVIT TEBE NIKAD NEĆU -112-
DVIJE TAMBURE -113-
NIKAD VIŠE -114-
SJETI SE, ČOVJEČE -115-
TAJNA SRCA -116-
NIJEME PRIČE 1 -117-
NIJEME PRIČE 2 -118-
ZALJUBLJENI U PLOTOVE -119-
PIJANAC -120-
NEKA -121-
SADRŽAJ 123

Priprema
Welt, Rijeka

Tisak
Neograf, Čavle

Naklada
300 komada

Rijeka. listopad 2001.

MIŠO - MIJO BIJUKLIĆ

Rođen je 10. rujna 1954. godine u Donjoj Motičini, gdje započinje pohađati osnovnu školu, koju završava u Osijeku, kao i srednju Ugostiteljsku školu – kuharski smjer.
U tridesetoj godini napušta Slavoniju i odlazi u austrijsku metropolu – Beč, gdje i danas živi radi.
Uz svoju osnovnu djelatnost bavi se pisanjem pjesama i glazbom.
Prva zbirka pod nazivom *Uvijek Osijek* tiskana je 1998. godine a ima ukupno 67 pjesama.
Ova druga knjiga *Pjesme moje duše* sadrži 103 pjesme, svrstane u 6 cjelina prema tematici i motivima.
Otvoriš li knjigu, čitatelju, moći ćeš naći pjesmu za sebe i o sebi. Upoznat ćeš autora Mišu - Miju Bijuklića i njegov svijet.